

FOLK OG LAND

NR. 13. 22. ÅRGANG

LØRDAG 11. AUGUST 1973

LØSSALG KR. 2,—

Vil bastardiseringen bli Europas undergang?

Fellesmarkedets politikk vil fylle Europa med ikke-hvite.

OVERFLODSSAMFUNN? Raseproblemene rykker oss nærmere for hver dag — men demokratiets menn har hverken mot eller innsikt til å møte dem, bare til å øke dem.

«Vi lever i en overbefolket verden». «Vi må sette i gang en omfattende barnebegrensning». Dette er kjente toner i dagens Europa. Og selvsagt har de som propaganderer for et slikt syn til en viss grad rett. Det er ingen tvil om at overbefolkningen snart kommer til å bli vår planets største og mest preserende problem. Det våre hjemlige barnebegrensningspropagandister gjerne «glemmer» å opplyse om, er at på tross av den raskt økende verdensbefolkning, holder den hvite rase på å forsvinne!

Frankrike — et foregangsland.

Hva vil skje om vi oppnår en null-vekst i Europas hvite folketall? Svaret på dette spørsmålet vil vi med dagens fortsatte utvikling ikke behøve å vente lenge på. Det er allerede flere år siden Frankrikes hvite befolkning oppnådde fullstendig stagnasjon!

Den franske regjering regner med at det innen 1980 vil være 1.650.000 arbeidende hvite menn færre enn idag. Dette er den offisielle grunn til at Frankrike i dag har over 3.500.000 fremmedarbeidere og at rundt regnet 300.000 nye strømmer til hvert år.

Et annet problem er at det kommunist-dominerte franske LO har drept all vilje

hos den hvite franske arbeider til å oppnå større produksjon og høyere kvalitet i industrien. Arbeiderne pensjoneres tidligere og arbeider

der kortere uker enn i noe annet Europeisk land. Er ikke dette en «utvikling» vi kan spore også her?

Flesteparten av de franske fremmedarbeiderne kommer fra Nord-Afrika og det bastardiserte Portugal. Paris er idag omgitt av en slum man vanskelig kan finne maken til i noen andre deler av verden. «Bidonvilles» — er disse strøk kalt. Her herjer sykdom og voldsforbrytelse.

Raseblanding er antagelig mer vanlig i Frankrike enn i noe annet land. Den rase-messige egenartsfølelse og beskyttelsestrang som har hindret en alt for rask assimileringsprosess i land som f. eks. USA, England eller Tyskland, eksisterer ikke lenger i Frankrike. Rett etter de Gaulle's død var det til og med en vestinder, Gaston Monnerville, som var hans etterfølger en kort tid. Og

SIEGFRIED:

Da det «allierte» Norge ble snytt for tyske våpen

Og hvorledes Norges nye Terboven, general Thorne, forsøkte å få legenden til å stemme med den brutale virkelighet.

Det var som kjent i sin tid adskillig snakk om dette at man på den ene siden hevdet at Norge var en alliert makt og altså tilhørte seierherrene i annen verdenskrig, men på den annen side de vestallierte tropper, som kom til Norge i mai 1945 for å ta seg av avvæpningen og hjemsendelsen av de tyske tropper i Norge, ingenlunde behandlet Norge som en alliert stat. Riktignok drev de en slags lek med norske emigranter og med de norske motstandsfolk som hadde stått i deres tjeneste under krigen, og gav dem visse privilegier og skinnmyndighet, men når det tyske krigsmateriell som et selvstendig Norge i aller høyeste grad trengte til å bygge opp et nytt forsvar, så viste disse Norges «allierte» ingen forståelse. De lot det simpelthen ødelegge alt sammen.

Winston Churchill var ingen utpreget Norgesvenn. Når han støttet den norske fantomregjeringen i London, var det følgelig ut fra helt andre forutsetninger.

Det er rimelig at de villedte hjemmefrontere og hele resten av det forvirrede norske folk som i siste liten hadde reddet seg over på den seirende jøssingsiden ikke forstod noe av dette. Man var jo «alliert» og «krigsdeltager», og den behandling man nå fikk syntes ikke å rime med dette. Så indignasjonen var stor.

For de nye okkupanter

som her i Norge har Frankrike en lov som forbyr alle som arbeider for rasesegregasjon «å gå for langt». All litteratur av rasistisk art er forbudt og lovene håndheves strengt. Intet skal få hindre bastardiseringen.

Også andre europeiske land er truet.

Belgia er Europas tettast befolkede stat. Likevel er det også her et stort antall fremmedarbeidere. Av de rundt

(Forts. side 6)

Duce! Duce! Duce! En ny bok om den italienske diktator blir omtalt på side 3.

I BRENNPUNKTET

Ukens tema er Sovjetunionens rustningsbudsjett, slik det omtales i en rapport utferdiget av Røde-Chinas generalstab. (Side 2).

MIDTOPPSLAGET

byr bl. a. på en artikkel om «Partipolitikerens syn på seg selv», annet og siste avsnitt av G. A. Oredssons beretning fra Øst-Berlin og en omtale av «Seieren i vest 1940» slikt den er gjenoppstått på grammofonplater.

AV ANNET STOFF

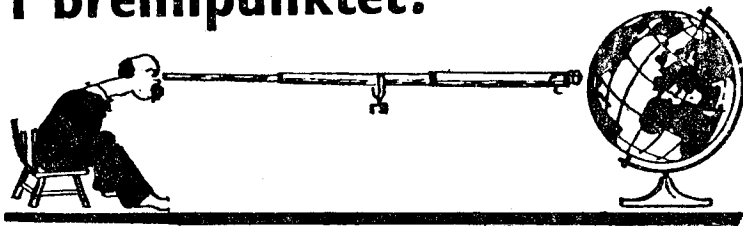
nevner vi «Om kirkens stilling» (side 3), «Politisk ABC» (side 5), «Sommergjesten» (side 2) og «Miljø kontra arv» (side 4).

Forsvarets krigshistoriske avdeling og som han behandlet i en rekke artikler her i bladet, kommer denne Norges nye Terboven fra mai 1945 også inn på spørsmålet om det tyske krigsmateriell og den norske misnøye med den behandling man fikk. Generalen skriver om dette i rapporten følgende:

«Det var en sak som dessverre ble et stridens eple mellom den allierte kommando og nordmennene, og det var tysk krigsmateriell. Det var antagelig først og fremst en stor feil fra de allierte sjefers side at de ikke i tilstrekkelig grad gjorde det klart for det norske folk at det var De forente Nasjoners sak å sikre varig fred og at grunnlaget for en slik fred var at tysk militærmakt aldri skulle bli istand til å reise seg igjen. De skulle ha gjort det klart at de hadde ordre fra S.C.A.E.F. om å ødelegge hver eneste bit tysk krigsmateriell som ikke var nødvendig for å hjelpe

(Forts. side 6)

I brennpunktet:

Sovjetunionens rustninger

Røde-Chinas generalstab bringer rapport om hvor meget Kreml bruker årlig på krigsforberedelser.

Artilleri — tradisjonelt en russisk spesialitet.

Sett fra Peking er selv Sovjetunionen en vestlig stormakt. Den bærer endog kolonialistisk preg idet den behersker visse deler av asiatiske territorium, som China selv hevder å ha krav på. Det er derfor rimelig at østens røde ledere omfatter Sovjets væpnede potensial med en viss interesse, og gjerne vil ha rede på hvilke summer verdens største militærmakt bruker på sine rustninger. I denne forbindelse har den røde kinesiske generalstab nylig offentliggjort en rapport via Pekings offisielle telegrambyrå, Hsinhua.

Det heter i rapporten at det egentlige militærbudsjett bare utgjør en liten del av Sovjets samlede rustningsutgifter. Resten av midlene må søkes under rubrikken «vitenskap og forskning». Slik kan man forklare uoverensstemmelsen mellom det offisielle sovjetiske militærbudsjett på omkring 12 milliarder rubler og de 20 milliarder rubler, som kineserne opererer med i sin rapport. Regnet i norske kroner blir dette et beløp på langt over 200 milliarder. Men i virkeligheten dreier det seg om enda større summer, da man i sovjetisk rustningsindustri ifølge rapporten regner med såkalte «militærrubler».

I motsetning til NATO-stabene, som beregner de sovjetiske militærutgiftene

til ca. 8 prosent av det russiske bruttonasjonalproduktet, mener den kinesiske generalstaben at de utgjør ca. 10 prosent. I kritiske perioder kan de økes til 12 eller kanskje 15 prosent.

En slik «sløsing med folkets eiendom» har, ifølge den kinesiske rapporten, gjort det mulig for Moskva allereide i fredstid å sette opp en stående hær på over 2 millioner mann av verdens best utrustede soldater. For ti år siden var størstedelen av disse styrkene stasjonert i Øst-Europa og i det vestlige Sovjetunionen. Etter 1963 har det foregått en omdisponering: Nu skal det være omkring 40 divisjoner i Øst-Europa og omtrent like mange langs den kinesiske grensen. I det fjerne østen kommer dessuten et ukjent antall halvmilitære enheter i tillegg.

Hensikten med offentliggjørelsen av denne rapporten fremgår tydelig av dens avsluttende del. Den har åpenbar adresse til NATO og den sovjetiske befolkning. Kineserne er foruroliget over den tilsynelatende avspenning mellom Sovjet og vestmaktene. Dette kunne nemlig sette russerne istand til å overføre enda flere divisjoner til den kinesiske grensen. Med denne rapporten vil Peking således forsøke å påvirke Vesten til ikke å redusere sine militærstyrker i for stor grad.

NORAD

en av de mange institusjoner som er sterkt beskjeftiget med å formidle såkalt «U-hjelp» til våre noe mørkhudede «brødre», har hatt det ekstra travelt i sommer. Først måtte man foreta en rask tilbaketrekning fra alle prosjekter i Uganda og deretter har de vært travelt opptatt med å informere det norske folk om nettopp denne tilbaketrekning. Det er ganske merkelig, at mens man på den ene siden hele tiden prøver å få inngett de svarte litt selvfølelse, slik at de med litt hjelp utenfra kan få kastet ut hvite «undertrykkere» og lignende, så er man raske til å trekke seg fra sitt ansvar når en av yndlingene lærer å følge og bruker oppskriften! Hva er det egentlig man venten seg av de øvrige sorte terroristbandene den dag de vinner politisk makt i f. eks. Syd-Afrika? Vi vil ikke glemme hverken NORADs eller den Norske Kirkes ansvar, selv om de da sikkert finner å måtte foreta en rask tilbaketrekning også ut av disse blodige prosjekter.

'Sommargjesten' Olav Brunvand

Den 12. juni hadde Heradstveit arbeid i departementene. Koht sier en «koseprat» i TV med Olav Brunvand. Det var en selsom forestilling. Uten synlig anger eller blusel fortalte gjesten at han hadde sittet i fengsel for antimilitær agitasjon i 30-årene. Og som forklaring på at han den gang var kommunistisk nevnte han at Vidkun Quisling var forsvarsminister. Han lot også til å være stolt av at han den gang «kjempet» sammen med Willy Brandt. Han ga seg også anledning til å si at i den tiden «herjet» Anders Lange som sekretær i «Fedrelandslaget» og at han var tilhenger av gatens parlament.

Går det an å få satt sakene mere på hodet?

Jeg nevner i denne forbindelse hva Einar Gerhardsen skriver i sin første «erindringsbok». Han forteller der om et møte som utenriksminister Koht hadde med noen departementsfolk i Elverum i april-dagene i 1940. Disse hadde, i likhet med Gerhardsen og andre rømlinger, forlatt sine stillinger og embeder i Oslo og overlatt til befolkningen å finne ut av flokene da tyskerne marsjerte inn i byen. Disse folkene ga imidlertid nu uttrykk for at de ville reise tilbake til sitt

arbeid i departementene. Koht sier om dette: «Da jeg så at hele flokken gikk, kjente jeg det som om rottene forlot det synkende skip». Dette må vel også være å sette saken på hodet. Det var jo departementsfolkene som gikk tilbake til skipet. Rottene rolle spiltes av rømlingene!

Om Brunvand skriver en G. T. i «Dagbladet» nr. 21—1972: «I sin ungdom var han en rødglødende sosialist på venstre floy i Arbeidernes Ungdomsfylking. Han var militærnektet og fikk 24 dager på vann og brød». Denne typen er det som nu synes å ha et særlig krav på å bli kalt «gode nordmenn». Kan saken settes mere på hodet?

Om Brunvands «kampfelle» fra 30-årene, herr Willy Brandt, skriver Anders Lange i «Farmand» for 15. november 1969: «Willy Brandt deltok i 30-årene sammen med AUF på moene. AUF og de andre vensterradikale bar merket med det brukne gevær på jakkeoppslaget ved siden av det røde flagg og hammeren. Deres intense agitasjon gikk ut på at soldatene skulle kaste sine våpen, eventuelt brette geværene og gjøre opprør mot offiserene. Willy Brandt deltok ivrig i dette ødeleggesarbeide, som bar slike forferdelige frukter 9. april 1940. Vi har fotografier av slike gjenger hvor han er sikret plass for fremtidens sannferdige historiskrivning».

Her kan man bare til slutt også nevne at Nygaardsvold hante «sabelraslerne», og karer som Einar Gerhardsen, Nils Hønsvald, Martin Tranmæl og Oskar Torp fikk fengselsstraffer for antimilitær agitasjon. De betraktes alle som «gode nordmenn» og borgerdådsmedaljen er også tildelt enkelte av dem.

Den 7. juni 1971 la formannen i Krigsdeltagerforbundet en krans på krigsminnesmerket på Akershus festning. Han sa blant annet om de fallne at «de var ofrene for det brukne geværs politikk».

Etterhvert som agitasjonens tåkelegging er avslørt, har store deler av folket kommet til denne oppfatning. Men det går allikevel fremdeles an å stå frem i massemediaene og gi uttrykk for stolthet over den bedrevne antimilitære agitasjon. Og fremdeles utdeles hedersmedaljer til denslags folk.

Knut Sollid.

En fotgjenger kan bruke like megen muskelkraft i en tredemølle som på en landevei. Forskjellen er bare at på landeveien vil kraften bringe ham fremover, mens han i tredemøllen ikke vil komme av flekken.

Thomas B. Macaulay

TRYKKFEIL

I min artikkel i nr. 12 av F. og L. hadde det sneket seg inn en beklagelig trykkfeil, som gjorde setningen meningsløs. Mot slutten av første avsnitt står det «... kan ødelegge deres gode og trofaste borgerlige forhold». Det skal selvfølgelig være «broderlige» forhold.

Katharina Aall Normann

«Otäckt missförstånd»

I SFEF-nytt nr. 2 i höstas hade vi en stor artikel om nynazisterna NRP och dess ledare Göran Assar Oredsson från Strängnäs. Med utgångspunkt från de demokratiska och mänskliga värderingar som under tecknad besitter betraktade jag artikeln ifråga som ett klart försök att avskräcka läsarna från de nazistiska rörelserna i Sverige genom att visa vilka människofientliga och sjuka ideer Oredsson & Co har. I artikeln gjorde jag ju också direkta jämförelser med Adolf Hitler, detta för att undanröja alla tvivel om NRP:s syften och ideologier.

Därför blir man nu förskräckt när röster höjs från läsekretsen som tycker NRP:s program är bra och vill ha vidare information om par-

tiet. G. A. Oredssons fru Vera, som fostrats i Hitler-jugend, har också meddelat SFEF att flera folkhögskoleelever hört av sig med sympatier.

Nog visste jag att det fanns många typer av människor och ideal inom den svenska folkhögskolan, men nazism... nej, det trodde jag inte. Jag hoppas att de som fallit för Oredssons tongångar begått ett oteckt misstag, kanske till följd av min anti-nazi-artikel, och att de vänder om.

Jag ångrar verkligen att jag skrev den...

Rolf Gildenlöv

Noen kommentarer anser vi overflødig her...

China. En nedtrapping av det militære styrkeforhold i Europa vil gjøre en slik anledning gunstigere og samtidig gi russerne muligheter til å sende flere tropper til den kinesiske grensen uten å innkalle flere folk.

Og for Kreml-lederne er det naturligvis et moment om man kunne greie å likvidere den ene av partene i det som for Moskva er den mest frastøtende mulighet: en tofrontskrig mot USA og Vest-Europa på den ene, og China på den andre siden. Sett på denne bakgrunn forstå man lettere tonen hos de kinesiske generalstabsfolkene, når de snakker om at Vestens og Østens fredsselskende mennesker må stå sammen og sette «en stopper for Bresjnev-klikkens militære amokgang».

Gelimer.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarlig

Redaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSEN

Medarbeidere:
ALEXANDER LANGE, ODD MELSOM

Trenger vi et innenriks-NATO

Norges inntreden i NATO ble begrunnet med at man ville skaffe landet sikkerhet mot kommunistisk aggresjon utenfra. Mange vil si at pakten for såvidt har tjent sitt formål hittil: terrorbalanse eller ikke — norsk jord har unngått direkte militær konflikt.

Det man imidlertid ikke har unngått, er kampen om vårt territorium slik den vedvarende har foregått på det ideologiske plan og via undergravning. Og her har situasjonsbildet et ganske annet preg. Venstrekreftenes infiltrasjon på alle plan i samfunnslivet og bolsjeviseringen av norsk mentalitet er idag så fremskreden, at den kommunistiske trussel NATO skulle verne oss mot, snarere må sies å være et indre enn et ytre fenomen.

Sommerens klimaks i så henseende er «freds»-professor Johan Galtungs utfall mot offiserstanden. På anti-NATO-konferansen i København uttalte han ifølge pressen at «Propagandaen må rettes mot offiserene. Man må avskrekke unge fra å bli offiser ved å legge disse for hat som sosial gruppe. De skal utelukkes fra samfunnet, stigmatiseres så det blir lite attraktivt å være offiser. Man må hele tida utfordre dem til debatt og føre en sosial frastøtningspolitikk overfor dem.»

Dette er jo tydelig tale, og professoren har heller ikke — såvidt vi kan forstå — gitt noe entydig dementi til pressens sitat. Hele uttalelsen røper en sjel som står på «klassekampens grunn», og selv om han ikke er kommet direkte inn på det, regner vi det som sikkert at hans hatparoler ikke omfatter offiserer i såkalte «frigjøringshærer».

Det interessante ved denne sak er at herr Galtung ikke er en hylende, venstreforvridd demonstrant på bunnen av den demokratiske heksegryte, men en høy embedsmann med visse lojalitetsforpliktelser overfor det regime han representerer. I egenskap av professor kan han ikke være regelrett stupid. Det er derfor rimelig å anta at han er fullt klar over rekkevidden av sine anfektelser. Og når han angir at det er hans viktigste strategi å se til at en «fremtidig Europa-hær blir unndratt soldater, offiserer, rustningsarbeidere og militærforskere», da må han også vite at hans virksomhet er til direkte nytte for den makt, som er NATO's formodede fiende.

Politiserende offiserer har vært en sjeldenhet i Norge. Offiserene har tvert imot alltid vist lojalitet overfor landets styre. Det bør derfor i anstendighetens navn anses som et rimelig krav, at regimets egne folk avholder seg fra å oppfordre til hat og diskriminering mot dem som velger offisersyrket. Det virker heller ikke særlig tillitsvekkende at angrepene kommer fra kretser hvis lojalitet overfor fremmede makter rangerer høyere enn deres lojalitet overfor Norge.

Allerede nu lider Forsvaret under følgbare bemannings- og rekrutteringsvanskeligheter. Sammenhengen mellom den forsvarsfiendtlige hetsen og den manglende interessen for soldatprofesjonen turde være hevet over tvil. Den såkalte «demokratiseringen» av forholdene i tjenesten har dessuten bidratt til å gjøre Forsvaret til et uutholdelig sted å være for folk med offiserslegning.

Likevel finnes det stadig en mengde mennesker med sunne forsvarsinstinkter og en naturlig, nasjonal holdning i dette land. Det er på tide at dette reservoar aktiviseres, slik at vi får en motvekt mot all venstrevridningen. Forsvaret og befalet kan på dette felt gjøre en hel del selv, enten direkte eller gjennom sine organisasjoner. Det er en misforståelse hvis de tror at de tjener sitt land og sin stand ved å virke så lite militære som mulig.

Om kirkens stilling

«Ansaret for kirken kan ikke utøves forsvarlig av de politiske organer.»

Sitatet er fra et oppsett i dagsavisen «Nationen» 12. mai 1973 — med etterfølgende omtale av den såkalte Støylenkommisjonens utredning av kirkens stilling, og påstander om hvordan kommisjonen mener den fremtidig bør være i staten Norge. Bl. a. med antydning om opphevelse av Grunnlovens § 2: «Den evangelisk-lutherske religion forbliver statens offentlige religion».

For de mange nordmenn som under den tyske okkupasjon av Norge 1940/45 opplevde at det store flertall av presteskapet opptrådte nærmest som et politisk parti — nedleggelse av embede m. v. — overfor det, etter legale rettsnormer, lovlig styre i landet, åpner denne kommisjons innstilling skremmende perspektiver.

Illustrerende for hva som fremtidig kan komme til å skje også i Norge, i tilfelle kommisjonens vurderinger blir lagt til grunn ved eventuelle fremtidige endringer, er det som skjer i vårt nærmeste naboland: i Nord-Irland, hvor det er bortimot åpen krig mellom to retninger av den kristne religion.

Tretti års religionskrig i Europa ligger heller ikke så langt tilbake i tiden.

Statens lover på det kirkelige område har vært individets og samfunnets vern overfor egoistisk betonte spekulasjoner i forskjellige trosretninger, og for den del også forskjellige religioner.

Det skulle synes mer nærliggende for tidens presteskap å beskjefte seg mere med spørsmålet kristendom, om den er bokstavtrelldom, eller om den — etterhvert som menneskeheten langsomt nær-

Duce! Duce! Duce!

En bokomtale av dr. Z. Nyisztor

«Duce! Duce!» er tittelen på den nyeste Mussolini-biografien. Den engelske utgaven er allerede solgt i 60 000 eksemplarer, og den italienske oversettelsen har nådd opp i en omsetning på 10 000 eksemplarer når dette skrives. Det planlegges nu en luksus-utgave, og Marlon Brando skal spille rollen som Mussolini i en film som bygger på boken.

Forfatteren er den 45 år gamle Richard Collier — forfatter og historiker av profesjon. Under krigen tjenestegjorde han i RAF og ble senere krigskorrespondent. Arbeidet med boken har pågått i tre og et halvt år, og i denne tiden har Collier pløyet gjennom over hundre bøker og mer enn tusen fot med mikrofilm. Videre har han intervjuet minst 500 personer som hadde kjennskap til eller hadde hatt noe med Mussolini å gjøre. De to eneste personer som nektet å snakke med ham, var Valerio og Audisio, kommunistpartisanene som myrdet Mussolini.

Forfatteren har i sin fremstilling basert seg på alle de små daglige hendelsene, som former et menneskes liv, og har lagt mindre vekt på å gi et bilde av diktatorens politiske overbevisning og idéer. Allerede som liten la Mus-

mer seg et høyere kunnskapsnivå — er å tjene sannheten og livet.

Er Mussolini atter på vei opp?

solini et usedvanlig mot for dagen. En gang da han var på slang sammen med noen andre unggutter, kom eieren etter dem med et hagleggevær og fyrte endog av noen skudd over hodene på dem. En av guttene ble så vett-skremt at han ramlet ned fra treet og brakk benet. De andre guttene rømte som for livet, men Mussolini stoppet, tok sin venn opp på ryggen og bar ham til sykehuset.

Selv da hans siste time var kommet, visste Mussolini det største mot. Da han ble klar over at partisansjefen, Valerio, virkelig ville skyte ham, kneppet han opp jakken sin og sa: «Sørg for at Du treffer akkurat her, i hjertet». Hans elskerinne, Claretta Petacci, var ikke mye dårligere. Da Valerio hevet sin pistol og brølte til henne: «Gå til side, ellers blir Du skutt også!», sprang hun frem mot ham i et forsøk på å slå våpnet vekk, men i det samme smalt det, og begge falt døde om i sanden.

Men det var også øyeblikk da Mussolini kunne virke svak og nesten kujonaktig. Etter drapet på Matteotti, en begivenhet som var til stor skade for fascismen, greide han ikke å gjøre skikkelig opp med den ekstreme fløyen i fascistbevegelsen, enda Graziani og andre forstandige rådgivere mente han burde. Dette til tross for at han innså at mistanken ville falle tilbake på ham, og at mange trodde han var den som egentlig sto bak mordet. Senere, da han møtte Hitler i Feltre, opptrådte han igjen tilsynelatende feigt idet han ikke våget å fortelle Hitler at Italia måtte trekke seg ut av krigen, enda han på forhånd hadde bestemt seg for å si det. Dette var på et tidspunkt da de allierte bombefly hjemsøkte Roma, derfor sa han til sine adjutanter at

(Forts. side 7)

Vi fant det i Dagbladet — en «glipp»?:

Dansk socialdemokrat:

Ekskluder frimurere!

Medlemmer av frimurerlosjer bør ekskluderes av sosialdemokratiet, fordi de støtter et udemokratisk system som snobber for toppskikkelsene i samfunnet. Dette foreslår formannen for Det danske Socialdemokratis aktivgruppe i Herlev utenfor København, Peter Petersen.

Men forslaget møter en viss motstand i partiet, noe som ifølge Peter Petersen har sin årsak i at partiets parlamentariske leder, Orla Møller, og omlag 200 andre ledende sosialdemokrater er frimurere.

Peter Petersen forteller at frimurere telefonisk har truet med å forlate sosialdemokratiet, dersom de får valget mellom partiet og losjen.

Petersen bygger aksjonen sin mot frimurerne på hemmelige skrifter om frimurerne, som han har skaffet seg

i Det kgl. Biblioteks lukkede avdeling under forskjellige påskudd.

— Medlemmene av frimurerlosjen er samfunnets toppfolk, både innen det private næringsliv og i Staten. Ritualene deres er meg likegyldige, selv om de kan være temmelig perverse. Men hva er det de i felleskap finner på når de er ferdig med ritualene? sier Peter Petersen. Han erklærer at losjemedlemmene frivillig går inn for foreldede systemer som påbyr underdanighet for medlemmer av høyere grad. Det hører ikke hjemme i sosialdemokratiet, sier han.

Peter Petersen vil få sitt forslag vedtatt i den lokale partiavdelingen i Herlev, og deretter vil han sette det fram under sosialdemokraternes landsmøte til høsten. Det er gode sjanser for å få det vedtatt, sier han.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

En ny generasjon

har holdt sitt inntog i Folk og Land. Det betyr at når vi nå setter i gang igjen etter ferien står vi som har overtatt i redaksjonen overfor mange velkjente problemer. Vi liker ikke til stadighet å nevne det, men vi må minne om vår trange økonomi og slå fast at mangelen på kroner og ører er den første bøygen vi må overvinne i kampen for avisens fortsatte eksistens. En støtte til driftsfondet er den beste garanti for at vi skal vinne den kampen.

Men det er også andre ting. Da vi nå må prøve å nå et bredere og mer differensiert publikum, er vi nødt til å gjøre vårt stoffutvalg så aktuelt og interessant som overhodet mulig. Vi må spille over et bredere interesse-spekter og for å kunne klare dette, trenger vi assistanse fra våre lesere. Særlig, siden dette er en spalte som retter seg til ungdommen, her vi spesielt om at de yngre aldersgrupper må komme mer inn i bildet. Send oss artikler, tegninger eller dikt. Prøv å ikke skrive alt for langt og gi ikke opp om vi måtte komme til ikke å bruke alt vi får tilsendt. Jo, mer vi

har å velge i, jo lettere er det for oss å lage en god avis... Hvis det å produsere egne ting kan falle vanskelig, er vi også svært takknemlige for innsendte klipp o. l. som kan være av interesse for redaksjonen.

Og i særdeleshet er leser-

brev inneholdende ros, ris og kommentarer til det vi skriver noe vi gjerne mottar. På den måten får vi en viss føling med vår leserkrets og hva den ønsker å finne i Folk og Land.

Sett igang!

Skolen begynner igjen

Ovenstående tegning, som viser den nye «trend» i skolekretser, har vi sakset fra «Der Spiegel». Vi hadde ikke hjerte til å spolere de tyske replikkene, men for tysk-ukyndige kan vi fortelle at de går omtrent slik:

1. Vis nu herr skoleråden at De ikke er venstrevridd!
2. Reis opp! Rett!
3. Klassen klar til å begynne undervisningen!
4. Fortsett!

Miljø kontra arv

Det er en yndet teori blant marxistiske pedagoger, at miljøet er avgjørende for menneskets utvikling, og at arven er uten betydning. Dette er et tomt postulat som på ingen måte holder i virkeligheten.

Hvordan kunne Beethoven, som stammet fra fattige forhold, bli et geni, hvis musikk gjennom et par århundrer til stadighet hører til det ypperste som er komponert?

Hvordan skulle Hebbel, på tross av sin elendige ungdom, kunne bli en av Tysklands største diktere?

Hvorfra stammer Knut Hamsuns store ordforråd og formidable uttrykksevne — neppe fra hans barndoms-hjem, som var fattig og ordknapp.

Og til slutt: Hvis intelligens var resultat av velhavende, akademisk utdannede tungerappe omgivelser, hvordan kunne da sønnen til en fordrukken skomaker og en vaskekone kunne bli en av verdens listigste diktatorer, — og den ensomme, fattige vaskekones sønn, H. C. Andersen, bli verdenskjent som eventyrforteller? Eller hvordan bar Stalin seg ad med å overliste Churchill — den dyktige velutdannede politiker fra en av verdens fineste skoler og med et anegalleri så langt som et vondt år, — såvel som den akademiske utdannede Roosevelt, som stammet fra en stenrik kultivert familie, — Stalin, som vokste opp i omgivelser hvor en bok var en severdighet?!

(fra «Minut»)

LØGNEN OM DE SEKS MILLIONER

VG har nok engang bekymringer med «ny-nazismen». Denne gang har de kommet over endel brosjyrer spredd av de to ungdomsbevegelsene Nasjonal Ungdomsfylking og Nordisk Ungdomsfront. Særlig én trykt i Danmark av DNSU og betitelt «Løgnen om de seks millioner», har tydeligvis vakt en viss oppsikt. Den lille trykksaken er spredd i Norge av Nordisk Ungdomsfront og stiller et spørsmål ved sannhetsverdien i den fantastiske påstanden om seks millioner gassede jøder. Ifølge VG er brosjyren blitt spredd blant ungdommen i Stavanger og også Stavanger Aftenblad har vært ute med en kommentar. Vi har tidligere i Folk og Land omtalt brosjyren og har nå fra Nordisk Ungdomsfront fått opplyst at våre lesere kan få trykksaken tilsendt ved henvendelse til Boks 78, Grorud-

Nordenvinden:

Partipolitikerens syn på seg selv, og andres syn på ham

Under Stortingets avslutningsfest på Akershus Slott holdt stortingspresident Leif Granli en tale hvor han iflg. Aftenpostens referat bl. a. sa: «— Vi hører ofte at man dannes etter et forbilde. — Er eller skal politikerene være et forbilde for folket? Ja — han skal det. Mer enn folket skal være det for ham. Han er med på å forme folkets syn på politikk. Politikerens oppgave i et demokrati blir i all sin ferd å være en politisk vegviser. Dette har ikke noe med politiske standpunkter å gjøre. Det har å gjøre med respekt for folkestyret. Slik politikerene er, vil folkets syn på politikken bli. —»

Stortingsrepresentantene satt sikkert og nikket på hodet i takt med det som ble sagt her, men er dette egentlig i overensstemmelse med alt det fine pratet om demokrati som vi blir fortalt dag ut og dag inn. Stadfester ikke her stortingspresidenten det syn som vi lenge har antatt at politikerne har på seg selv i relasjon til det folk de skal representere, nemlig som formynder for umyndige (for ikke å si umyndiggjorte) og uansvarlige individer som ikke bør tillegges meninger av betydning.

Jo, så absolutt. Et eksempel er politikernes fullstendige neglisjering av opinionen mot u-hjelpen og da spesielt negerskatten. Andre er for eks. partipolitiske prestisjeprojekter (såkalte «fellesgoder»), som ofte har vist seg å bli dundrende fiaskoer, men som man av redsel for fullstendig å tape ansikt ikke tør forandre eller avskaffe, og derfor bare lar rulle videre med voldsomme økonomiske uttelling for skatteyderne som resultat. Dette gjelder for eks. folketrygden og momsens (også kalt EEC-skatten).

Som resultat av dette dukker det opp protestbevegelser som Anders Langes Parti, hvis politiske målsetninger er fengende, men tildels uoverveide. At de etablerte partipolitikere blir litt skremt er bare naturlig, men

hagen, Oslo 9. Porto må vedlegges.

NASJONAL UNGDOMSFYLKING

klarte — etter iherdig innsats — å oppnå å bli omtalt på Dagbladets berømte dusteforbundsside rett før ferien. Vi gratulerer — da jo bare det faktum at Dagbladet synes noe er «dustete», tydelig viser at bevegelsen er på rett vei!

Vet De hvem som kan skaffe seg en liten formue under et sosialdemokratisk styre? Det kan den som hadde en stor formue på forhånd.

Rudi Arndt
Overborgermester i Frankfurt
am Main

... et forbilde for folket.

at de ikke vil innse at dette er konsekvensen av deres egne tabber er utrolig. Har den partipolitiske selvgodhet kommet så langt at sunn dømmekraft og selvkritikk (noe som bør være en godt utviklet egenskap hos enhver politiker) er forsvunnet fullstendig? Det har dessverre i den senere tid blitt så alt for tydelig at så er tilfelle.

Samfunnet er på vei til å bli et velferdsdiktatur styrt av en kaste av etablerte partipolitikere som har trått sine barnesko som småpamper i kommunestyrer og diverse «demokratiserte» deler av samfunnet, og hvis kvalifikasjoner for opprykk er partiloyalitet og subjektiv fremfor objektiv dyktighet, og som er så lite lojale overfor det folk, som de påstår seg være valgt av, at de tillater og delvis oppmuntrer til at de verdier som får folket til å identifisere seg som et folk blir undergravd og tildels erstattet av en internasjonallistisk likhetsideologi og en degenerert kommersiell ukultur.

Hva kan gjøres? Vil politikerne se skriften på veggen før det blir for sent og handle deretter, eller vil den eneste vei ut av uføret være en fullstendig omveltning av samfunnet — en nasjonal revolusjon — hvor partidemokratiet blir erstattet med en mer høvelig og motstandsdyktig statskonstruksjon fri fra partipolitiske manipulasjoner. Utviklingen viser tydelig at dette mer og mer vil peke seg ut som det eneste akseptable alternativ til det styre av prestisjebundne og tildels feige politiske sveklinger som vi har nå.

G. A. OREDSSON:

Resa i Öst-Tyskland

maj månad i 1973

Andre del

Første staden vi nådde var Stralsund och där intog vi vår första måltid på tysk mark. Wienerschnitzel, som var nestan lika stor som tallriken. Rikligt med potatis och ärtor. Vi häpnade när vi fick höra det låga priset. 2 mark och 75 pfennig! Till detta dracks en stor bågare tyskt härligt öl, som kostade 51 pfennig! I runt tal i svenske kronor räknat kostade denna festmåltid 4 kr och 50 öre. I Sverige hade samma måltid kostat 15 å 17 kronor! Och betydligt mindre mat! På ett rastställe drack jag en kopp kaffe med smörgås. Kaffet var under all kritik, men vilka smörgåsar! Två med tjocka fläskskivor, två med prickekorv och det kostade inte fullt 2 mark.

I en butik köpte vi en ½ meter lång korv samt bröd (småfranska) 10 stycken. Det kostade något på 3 mark.

Så sannerligen behöver ingen svälta i Östtyskland. Iallfall inte om han/hon är turist eller på genomresa med några mark på fickan.

Folk i DDR är välklädda. Flickorna i minikort och det långa hårmodet fanns faktiskt på ynglingar även i DDR, dock inte bland uniformerade medborgare.

Några neger, mulatter sågs ingen stans. Några ryska soldater såg vi inte. Det enda ryska som påminde om deras närvaro var på natten när vi for från Schwedt/Oder mot Sassnitz. Vi körde då forbi tvenne täckta lastbilar ur Röda Armén.

På dess dörrar finns en cirkel röd och vit med hammaren och skäran. På de östtyska folkarmebilarna finns på samma sätt de östtyska färgarna med passare, hammare och sädesaxen.

Schwedt/Oder var en modern stad. Tyvärr kom vi så sent på aftonen/natten att vi inte kunne se så mycket av staden. Men infartsgatan var bred och hade modern bebyggelse på båda sidor. Man arbetade tydligen dygnet rundt på fabriken, ty vi fick omgående lasten lossad. Även här, liksom anorrestades, möttes vi av östtysken med stor vänlighet och kamratlighet.

Att jag gärna vill omtala den saken beror på att många med mig i det fallet fått vissa dåliga erfarenheter av västtyskar. De har något översittarmanér hos sig och vältrar sig gärna i skryt om sina D-mark och tyska «under» och talar t.o.m. ofta nedsättande om sine bröder

i öst. Det bär inte västtysken till heder. Det tyckes mig efter resan i öst och bekantskapen med västtyskar, att tyskheten lever högst i DDR. TROTS KOMMUNISMEN!

När därför frågan om Tysklands framtida ening kommer på tal, förespeglar det mig, att den endast kan ske österifrån i det tyskheten där är bevarad, men i västra delen för varje år suddas bort.

Låt oss kallt erkänna: Om ryssarna kastas ut ur Öst-Tyskland. Tyskerna blir herar i eget hus. Då tar det ca en månad att riva alla vidriga monument över kommunismen «storhet». Döpa om gatorna till äkta tyska namn istället för Karl Marx-plats, Rosa Luxemburgstrasse m. m. Och det tar kanske tio år att återförsköna de tyska städerna? Men det tar kanske tusen år att rena det tyska blodet i väst. Att återväcka den tyske kulturen, som nå besudlas av segrarna i väst. Den fruktansvärda rasblandningen som övergått Västtyskland, snusk och sedligt förfall. Där hjälper inga D-mark.

(Forts. side 8)

Politisk ABC i en oppløsningstid

ET FOLK

er en gruppe mennesker som har felles forfedre. Et folk er altså en gruppe mennesker som er i slekt.

ET SAMFUNN

er etter naturen samholdet og de gjensidige forpliktelser mellom de som er i slekt. Samfunnet er folkesolidariteten.

SAMFUNNETS MÅL

er først og fremst å trygge folket. Det er i første rekke å trygge folkets liv ved å beskytte folkets livsrom

LIVSROMMET

gir folkets dets matforsyning og dets råstoffer til klær, hus og redskaper. Folkets liv forutsetter vern av livsrommet.

VERN AV LIVSROMMET

skjer i hovedsaken på tre måter:

- Militært forsvar mot bevæpnede inntrengere.
- Lovens og politiets avvisning av sivile innflyttere.
- Naturvern. Det vil si at livsrommets evne til å produsere mat blir beskyttet.

Olav Hoaas

Nye sammenstøt JDL-NSWPP

Denne gang i forbindelse med feiringen av Adolf Hitlers fødselsdag den 20. april.

Lørdag den 21. april samlet en gruppe nasjonalsosialister seg i Arlington for å delta i feiringen av 84 års dagen for Hitlers fødsel. Blant dagens aktiviteter var planlagt en oppmarsj i Lafayette Park, som ligger tvers over gaten for det Hvide Hus.

Klokken kvart over ett marsjerte syv medlemmer av de amerikanske stormtroppene inn i parken. Deres ordre var å sette opp en talerstol. De var ventet. Over 100 jøder, hvorav omkring halvparten tilhørte den jødiske forsvarsliga, ventet på nasjonalsosialistene. Deres overlegne antall til tross — tok kun ca. 35 av dem sjansen på et angrep. I flere uker hadde JDL truet med å ødelegge møtet. JDL-medlemmer var kommet fra både Philadelphia og New York for å delta sammen med sine lokale brødre som hovedsakelig er plassert på «American University» og «George Washington University». Og nå angrep 35 av dem de 7 SA-folkene.

Selv om det var noe slikt

som fem mann på hver «stormtrooper» ble de straks kastet tilbake — mange hardt skadet. De fikk ikke sjansen til å angripe igjen. Straks etter kom ytterligere 35 ST-folk, og sammen med politiet dannet de en mur rundt talerstolen. Mens talerne var i gang haglet det med skjellsord fra de omkringstående jøder. To av dem ble arrestert for å ha kastet egg imot talerne.

Etter møtet ble stormtroppene komplimentert av politiet for deres rolige og disiplinerte opptreden mens de ble spyttet på og skjelt ut. Flere hundre hvite overvar også møtet og lyttet interessert til talerne som sto omkranset av hakekors-faner og amerikanske flagg.

Samme kveld samlet man seg til en bankett. På samme måte var nasjonalsosialister samlet i Los Angeles, Cincinnati, Cleveland, Chicago, Jacksonville, Phoenix, Seattle og flere andre steder i USA.

I Arlington talte Robert Homan. Han minnet om at

(Forts. side 8)

Fra vårt plateutvalg:

Seieren i Vest 1940

LEVENDEJORT PÅ PLATER

Noen takter av «Kamerad, wir marschieren im Westen» blandet med lyden av kirkeklokker, danner opptakten til denne kavalkaden av lyd-dokumenter fra en stor og begivenhetsrik tid. Deretter hører vi riksminister dr. Goebbels karakteristiske og uforlignelige røst idet han taler til det tyske folk i forbindelse med Saar-avstemningens lykkelige utfall for Tyskland. Det hele rundes av med sangen «Deutsch ist die Saar», og dermed har vi fått litt bakgrunnsstoff for den utvikling som skulle lede til vestfelttoget 1940, hovedinnholdet i disse to dokumentarplatene.

En stor del av den første platen i serien er viet opptak fra tysk radio og gir gjennom krigskommunikéer, radioreportasjer og soldatsanger et godt inntrykk av atmosfæren sommeren 1940, da die Wehrmacht definitivt gjorde slutt på «Sitzkrieg» og satte seg i bevegelse vestover. Blant de kjente soldatsangene fra denne tiden, finner vi «Anna Katarin», «An der Front im Westen» og «Argonnerwald» representert på denne platen.

Videre er her opptak fra våpenstillstandsoverenskomsten i Compiègne og utdrag av en tysk radiokommentar til den britiske marines senkning av den franske flåten. Vi får også være med de tyske reporterne langs kanalkysten, hvor die

Luftwaffe og die Kriegsmarine har overtatt vaktholdet mot England.

Hitlers tale til den tyske Riksdag etter seieren i vest er viet en stor plass på plate nummer to. Her gir den tyske fører en oppsummering av det militære hendelsesforløpet og holder samtidig et oppgjør med vestmaktenes renkespill og manglende vilje til å motta hans appeller om fred. I historisk perspektiv virker Hitlers ord ved denne anledning kanskje enda mer overbevisende enn dengang for over 30 år siden.

Det samme gjelder muligens i enda sterkere grad den talen han holdt til soldatene i Waffen-SS ved juletid 1940. Et utdrag av denne talen danner avslutningen på disse to dokumentarplatene. Den bærer tydelig preg av å være en soldats tale til soldater, og hva Hitler her sier om bl. a. forholdet mellom de kjempende menn ute ved frontene og befolkningen der hjemme, burde være en tankevekker i dagens Vest-Europa og Vesten for øvrig.

Platene har en samlet spilletid på ca. 2 timer og kan bestilles fra vår boktjeneste. Prisen er kr. 120,00 pluss porto.

OM KOMITEER:

En dag da Fanden fikk i sinn at intet skulle skje — da satte han i verden inn den første komité!

Vil bastardiseringen - - -

(Forts. fra side 1)

600.000 fremmedelementene er det et stort innslag av marokkanere og asiater. I Belgia, som i Frankrike og til en viss grad i England, oppfordrer man fremmedarbeiderne til å ta med sine familier. Dette gjør det lite sannsynlig at de noen gang vil komme til å vende tilbake til hjemlandet.

Tyskland har nå 2.250.000 fremmedarbeidere. Storbritannia har over 2.000.000 ikke-hvite immigranter. Samtidig har Storbritannias hvitebefolkning minket enormt. Dette er tegn som tyder på at hele den originale hvite engelske befolkning er iferd med å bli utryddet.

I Holland er det over 300.000 indonesiske flyktninger fra de tidligere hollandske koloniene. Det er også omkring 45.000 negre fra det tidligere hollandske Guinea. I tillegg kommer 155.000 andre fremmedarbeidere. Etter Frankrike er Holland det land i Europa hvor blandingsekteskap er mest vanlig. De Hollandske massemedia driver da også en stadig propaganda for likhetsprinsippet og for det «gode prinsipp» å blande rasene.

Vil Europa få dødsstøtet gjennom EF?

Fellesmarkedet er et økonomisk system med det mål for øye å samle alle de europeiske land i et Europas forente stater. Når dette er oppnådd vil ikke veien være lang til FN's drøm om en verdensstat og en verdensregjering.

Innen fellesskapet kan de forskjellige lands arbeidere fritt flytte rundt og tilby — og kanskje fallby — sin arbeidskraft. Dette gjelder også for de forskjellige lands nåværende fremmedarbeidere. Da det ble kjent at England ville komme inn i EF, kunne man selv i Hollandske aviser se forskrekkede overskrifter som denne i Telegraaf: «De farvede i Storbritannia vil strømme inn i Holland.»

Frankrike kan komme til å bli et viktig brohode for en fredlig afrikansk invasjon av Europa. De store mengder av farvede fra Marokko og Algerie, som nå strømmer inn i Frankrike, vil — takket være EF — fritt kunne få spre seg over hele det europeiske kontinent. På tross av den høye utdannelse de europeiske folk stort sett har, er det få som virkelig kjenner til de alvorlige konsekvenser en slik invasjon vil få på det europeiske kontinent. En mengde viktige ting innen raseforskning og historie har bevisst blitt holdt skjult for de hvite europeerne. Lik-

hetsmyten er raseblandernes viktigste kort. For å unngå et bastardisert kontinent og den europeiske sivilisasjons undergang må nå sannferdig og riktig informasjon nå ut til det hvite Europa — mens det ennå er tid!

Historien kan ikke oppvise én sort sivilisasjon!

De sorte har en IQ som ligger mellom 15 til 20 poeng lavere enn hos de hvite. Da samtidig de negroide genene kontra de hvite er dominerende i forholdet 4 til 1, vil altså resultatet av en sort og hvit forbindelse bli hovedsaklig ikke-hvit. Det vil altså være umulig for de hvite å bringe de sorte opp på de hvites nivå gjennom raseblanding. Derimot vil de sorte sakte, men sikkert, senke den hvite rase ned på et stadium som historien har vist oss at det er umulig å opprettholde en sivilisasjon på. Den kjente historikeren, Arnold Toynbee, har satt opp følgende interessante oversikt over kjente sivilisasjoner som klart viser, at den sorte rase ennå har til gode å oppvise skapelsen av en eneste sivilisert eller viktig kultur!

Den vesterlandske kultur
Den bysantisk-ortodokse kultur
Den russisk ortodokse kultur
Den persiske kultur
Den arabiske kultur
Hinduenes kultur
Det fjerne østens kultur
Hellenernes kultur
Syrernes kultur
Indernes kultur
Den kinesiske kultur
Den japansk-koreanske kultur
Minos-kulturen
Den sumeriske kultur
Den hetittiske kultur
Den babylonske kultur
Den egyptiske kultur
Andes-kulturen
Den mexikanske kultur
Den yucatanske kultur
Mayakulturen

Europa har lenge vært et oppkomme av briljante forskere, teknikere og ledere. Nå er denne høyt utviklede kultur i ferd med å ødelegges på samme måte som Romeriket engang ble ødelagt — gjennom ukritisk raseblanding. Det er faktisk kun en folkegruppe i dagens Europa som nøy passer sin rasemessige integritet — jødene! Strengt bestemmelse sørger for at ikke-jøder blir holdt utenfor jødernes blodsfellesskap. Av samme grunn er det umulig for ikke-jøder å emigrere til Israel.

Fellesmarkedets rolle i bastardiseringen.

Fra offisielt hold innen

Bok-tjenesten

har fortsatt endel eksemplarer igjen av

Werner Brochdorff:

Flucht vor Nürnberg. Hvor ble de av? En dokumentasjon om hvordan de tyske NS-ledere i 1945 planla og organiserte sin flukt til andre land.

288 s. ill. innb. kr. 62,00

Paul Hausser:

Soldaten wie andere auch. Et forsvarsinnlegg for Waffen-SS — basert på hittil ukjent kildemateriale. Boken rettferdiggjør på en overbevisende måte det som ligger i dens tittel.

372 s. ill. innb. kr. 65,00

Wilhelm Tieke:

Tragödie um die Treue. En beretning om det III. (germ.) SS-Panzer-Korps kamp og undergang 1940—1945.

244 s. ill. innb. kr. 52,00.

Das Morgenthau Tagebuch (v. H. Schild).

Den amerikanske finansminister Henry Morgenthau egne rystende «dagboks»-opptegnelser, som forteller om hvordan en forvirret mann ville avslutte et stykke europeisk historie ved å gjøre Tyskland om til en «potetåker». Et veritabelt anti-germansk dokument. Illustrert. 416 s. innb. kr. 41,00

Ralph Hewins:

Quisling, profet uten ære.

En kjent engelsk historikers arbeide for å sette tingene på sin rette plass. Ytterligere presentasjon unødvendig for norske lesere. Illustrert. 408 s. ppb. kr. 20,00

fellesmarkedet blir det stadig opplyst at Europa trenger flere fremmedarbeidere for å opprettholde den sterke industrielle veksten man nå er inne i. Vi skal innbilles at innvandringen er med på å sikre oss en høyere levestandard og en stabil økonomi.

Sannheten er at fremmedinvasjoner har blitt brukt som et middel til å holde lønningene nede. Ved å importere stadig mer billig arbeidskraft, vil hvite arbeidere kunne komme i den situasjon, at de ved å be om høyere lønn ganske enkelt vil bli erstattet av en farvet, som mer enn gjerne jobber billig i Europa fremfor å sulte i hjemlandet.

Vi opplever idag den sterke inflasjon i Europa på over 30 år. Prisene står ikke lenger i noe særlig forhold til lønningene. Den vanlige

Da det «allierte» Norge - - -

(Forts. fra side 1)

til med å fortsette krigen mot Japan, eller var nødvendig i forskningsøyemed, eller kunne brukes til sivile formål. Det burde ha blitt gjort det norske folk fullstendig klart at all tysk eiendom og våpen tilhørte, som i ethvert annet befriert land, den allierte sak og skulle fordeles av den sentrale allierte kontrollkommisjon.

På den annen side hadde tyskerne berøvet nordmennene ikke bare alt militært utstyr og statseiendom, men hadde også rekvirert meget av privat eiendom og varer. De eiere som var fratatt dette ville naturlig nok gjerne ha tilbake sine tidligere eiendeler, eller hvis de var forsvunnet søke kompensasjon i noe tilsvarende. Da V. J. dagen (V.J. = seieren over Japan) opprant og det ikke lenger var noe behov for våpen og utstyr til krigsteatret i det fjerne østen, begynte folkeopinionen å kreve at alt tysk krigsutstyr, uten hensyn til om det kunne utnyttas til sivil bruk eller ikke, skulle overleveres til det norske folk. Deres økonomiske sans ble krenket ved synet av at alliert personell formålsløst, som de følte det, ødela kostbare våpen, utstyr og maskiner. De forstod ikke at de ikke ville være istand til hverken å bemanne eller å vedlikeholde det og at vedlikeholdet ville nødvendiggjøre at fremstilling av reservedeler fortsatte ved tyske fabrikker. Personell av alle grader i de norske forsvarsstyrker følte ikke mindre sterkt: de hadde i fortiden forgyves drømt om slikt kostbart utstyr, og her ble det ødelagt mens forhandlingene allerede hadde begynt om for enhver pris å sikre seg alliert krigsmateriell.

The Allied Joint Commanders forklarte offisielt og privat den juridiske situasjon med alliert eiendomsrett og skjeppen til de tyske fabrikker for krigsmateriell, men deres anstrengelser gjorde lite til å stilne kritikken eller til å stanse ønsket om å få eiendomsretten til

det som var igjen. I løpet av høsten ble det som følge av en sterk henstilling fra general Ruge, som hadde etterfulgt kronprins Olav som øverstkommanderende for de norske styrker, søkt the Combined Chiefs of the Staff in Washington D.C. om å tildele Norge et begrenset kvantum av krigsmateriell for utdannelse av de nye norske styrker inntil det tidspunkt da the Royal Norwegian Government var blitt i stand til å avgjøre hvilke typer av våpen og utstyr de ville trenge til sin etterkrigshær. Denne ansøking ble innvilget og gjorde meget til å gjøre slutt på de sterke følelser fremkalt spesielt i pressen.»

Så langt general Thorne, som sannelig ikke hadde noen lett oppgave når det gjaldt å holde bedraget med det «selvstendige» og «allierte» Norge gående hvor det som her kom i direkte konflikt med den brutale virkelighet. Men, som britiske diplomater flest, klarer han det jo på sett og vis. Man kan imidlertid legge merke til at generalen aldri snakker om noe selvstendig, alliert Norge. Han bruker formuleringer som «nordmennene», «folkemeningen» o. l. og han skriver ikke om «den norske regjering», men om «den kongelige norske regjering.»

En annen side av saken er jo den at bakgrunnen for uviljen mot å la det nye Norge, som man aktet å slippe til etterhvert, få overta tyske våpen, utstyr og ammunisjon — ikke minst de mektige forsvarsanlegglangs norskekysten nok var bundet i noe annet enn dette at det ville forutsette at tyske fabrikker ble holdt gående og kunne være en fare for ny tysk militærmakt. For dette siste er åpenbart vrøvl. Det sønderbombede Tyskland, delt i to og besatt av seierherrene, hadde man fullstendig under kontroll hva dette gjaldt. Og har man vel faktisk den dag i dag trass i dets NATO-medlemskap.

Dertil kommer at det var så overveldende mengder tysk krigsmateriell i Norge i forhold til det norske forsvars behov, at man ville være selvforsynt med reservedeler i uoverskuelig fremtid. Det samme gjaldt ammunisjon. Rent bortsett fra at våre egne fabrikker, Kongsberg og Raufoss, naturligvis også kunne ha overtatt meget av fremstillingen.

Nei, det man ikke ønsket var naturligvis at Norge skulle få et så sterkt kystforsvar m. v. at det kunne få en virkelig selvstendig stilling i fremtiden. Det skulle man ha seg meget frabedt. For både England og USA tenkte naturligvis først og

Det brenner et blått lys for Europa. Kontinentet kan bare reddes fra bastardisering og undergang hvis det er tilstrekkelig mange av oss som ser faresignalene.

Sett dem i arbeid!

De sosiale utgifter stiger til de store høyder. Det er dessverre et faktum at det i Norge eksisterer misbrukere av sosiale stønader. Det har kanskje aldri eksistert så mange «arbeidsskye» mennesker som nå. I enkelte strøk er man «upop» om man ikke går på «sossialen» og henter skatteyernes penger.

Personer som er uføre, fremst på seg selv og sin egen strategiske stilling.

Kanskje man også hadde i tankene frykt for at Sovjet-samveldet, som hadde vist slik interesse for norske havner under annen verdenskrig, kunne gjøre et kup og sikre seg ikke bare støttepunkter, men også et ferdig solid forsvar av disse.

Dette får nå stå hen. Det som interesserer oss i denne forbindelse er først og fremst det klare bevis en også her har på at Norge ingenlunde ble betraktet som noen selvstendig og alliert stat. Det var ikke Norge som sådant, altså staten Norge, som hadde deltatt i annen verdenskrig etter 10. juni 1940, men en flokk emigranter som hadde stablet på bena noen tusen frivillige til de britiske styrker, og som hadde skaffet seg hånd om den norske handelsflåte, den som under denne krig som under første verdenskrig trofast hadde seilt for England. At disse emigranter, sammen med den hjemmemotstand mot en okkupasjonsmakt som alltid vil oppstå, etter krigens slutt da tiden var inne, ble overdratt makten i Norge fordi deres krigsherrer hadde seiret, er en annen side av saken.

Og selv det var vel ikke så helt uten baktanker fra britisk side. For Storbritannia under den konservative Churchill satset på AP's emigrantregjering. Det var som kjent stor strid blant emigrantene om denne regjering, men britene holdt på Nygaardsvoldsregjeringen, og det samme gjorde naturligvis da kong Haakon. Eller slik som Sir Laurence Collier, ambassadør til eksilregjeringen, uttrykker det:

«Den nåværende norske regjering under innflytelse av utenriksministeren (Trygve Lie) har forbedret en bestemt etterkrigsordning som vil bli til stor fordel for oss og som kan tjene som en presedens for hele etterkrigstidens sikkerhetssystem. Der er derfor ikke i vår interesse at denne regjering skal bli erstattet av en annen som ikke har det samme syn - - -» (Dagbladet 12. april 1973).

syke og gamle skal selvfølgelig ha hjelp, en god hjelp. Med «uføre» mener jeg personer som ikke er istand til å arbeide, ikke personer som ikke vil arbeide. Man kan lese om frisk ungdom på 16—18 år som med en rekvisisjon fra Sosialkontoret går til et motehus og tar ut det beste som er... Flere analoge eksempler kan selvfølgelig nevnes i fleng.

Mange hevder at man skal sløyfe en del trykdeordninger som barnetrygd, mors-trygd m. fl. og heller bruke disse midler på en slik måte at eldre mennesker kan få, unnskyld klisjéen, menneskeverdig avslutning på sitt liv. Mon tro om de mennesker som gjennom et langt liv slet for å få den levestandarden vi idag nyter godt av, ville slitt så mye om de hadde visst hva de skulle bli avspist med i sin alderdom. Politikerne, de eneste som etter Willocks mening kan bære et ansvar, skam dere!

Ut av en artikkel om Folketrygden i en Oslo-avis kan man lese følgende: Fra 1967 til 1972 økte antallet alderspensjonister med 4,5 %. Den prosentvise økningen i samme tidsrom for gruppen med uførepensjon var 58—femti-åtte! Alle eventualiteter tatt i betraktning så forteller disse tall ganske mye. Hva slags mennesker består den norske nasjonen av?

La oss bruke 10 mill. kr. av trygdebudsjettet til å etablere et apparat som har til oppgave å luke ut dagens snyltergruppe. Det eksisterer idag familier der 3. og 4. generasjonsmedlemmer går på sosialen. Man kan føle seg fristet til å snakke om en «arvelig sykdom».

Mange vil selvfølgelig hevde at det er få misbrukere av trygdene. I den store sammenheng er nok dette riktig, men ettersom tiden går vil flere og flere forstå fordelene av sosiale midler og sosiale forpliktelser uten å gjøre et dagsverk. Hvorfor arbeide når man kan, med den rette kombinasjon, høste mer penger ved å gå på sosialkontoret? Arbeid er en rett, men også en plikt.

Hvorfor skal jeg være med på å betale for andres glede? I dag har man jo stønader til alle kategorier «mennesketyper». Vi har engangsstønad og hjelpestønad til ugift mor, og man får vel snart «barselspenger» til far. Man må prøve å få innprentet i folk at de får stå på egne ben, ikke på andres. Dessuten får man lære seg til å leve i livets harde skole.

Om man stoppet med å gi sosialtrygd til såkalte «snyltere», så ville man fort oppdage hvem som aller nådigst

Vårt plateutvalg omfatter nu følgende titler:

Nr. 352 *Wunschkonzert für die Wehrmacht*. Tyske slagere fra krigstiden fremført av datidens kjente vokalist og orkestre.

Nr. 353/354 *Aus dem Führerhauptquartier*. Den 2. verdenskrig i ord og toner bundet sammen av tyske Wehrmacht-kommunikéer.

Nr. 355/356 *Ein Volk, ein Reich, ein Führer*. «Eterkrigen» eller radiopropagandaen slik den høstes over alle stortyske sendere. Kampsanger, taler lydeffekter.

Nr. 357/358 *Führer befiehl...* Tsjekkoslovakia-krisen 1938-39 belyst ved utdrag av bevarte opptak av taler som Hitler og Goebbels holdt i Riksdagen og på Partidagen i Nürnberg.

Nr. 359/360 *Volk ans Gewehr*. Polenfelttoget 1939 i lydbilder og taler av Adolf Hitler. Dertil der Führers appell til England.

Nr. 361/362 *Aufbruch der Nation*. Fra maktovertagelsen i 1933 til innføringen av verneplikten og Hitlers tale på Rikspartidagen i 1937. Marsjer, kampsanger m. m.

Nr. 363/364 *Vorwärts voran!* Fra Saar-avstemningen 1935 til vestfelttoget 1940. Riksdagstaler av Hitler, radioens «særmeldinger», frontrapporter fra kanalkysten og marsjmusikk, fanfarer og kampsanger.

Nr. 365/366 *Einigkeit und Recht und Freiheit*. Hitlers berømte tale den 28. april 1939, da han holdt et oppgjør med Roosevelts «spørreskjema» og fikk selv diplomatlosjen til å gi seg latteren i vold. Taleren Hitler på sitt beste.

Nr. 367/368 *Aufruf an das deutsche Volk*. Hitlers radio-opprop den 2. februar 1933 etter maktovertagelsen. Goebbels' tale i Berliner Sportpalast åtte dager senere. Deres visjoner, forhåpninger fastholdt i platerillen.

Nr. 369/370 *Hölle, wo ist dein Sieg?* Fra Nürnberger-prosessen. Göring i kryssforhør, en hemmelig tilleggsprotokoll, Jodl i egen sak, Rundstedt og Brauchitsch som vitner samt noen av de anklagtes sluttinnlegg.

Alle dobbeltnummer består av to plater som hver koster kr. 60,— pluss porto. Bestillinger rettes til vår Boktjeneste.

Spesialbrosjyre sendes på forlangende.

Oder-Neisse-linjen kommer aldri til å bli anerkjent. Et hvert demokratisk valgt parlament vil avvise et slikt krav med et overveldende flertall.

Kurt Schumacher, 1951
Formann i SPD

kunne utføre et dagsverk. Under krigen fantes det vel ikke én frisk person som var «syk» nok til, etter dagens normer, å få «uføre» pensjon. Og vedkommende ordnet seg sikkert en jobb om det å overleve var hensikten. Slik systemet virker i dag så blir det færre og færre yrkesaktive som bærer byrdene.

Folk får lære seg til at dersom de er arbeidsføre og mener de har en rett til å eksistere, så får de, som andre, arbeide for pengene. Vi får snu litt på DNA's motto fra mellomkrigstiden. «Sett hele folket i arbeid.»

Per B. Borge

Duce! Duce! - - -

(Forts fra side 3)

han unnlot det fordi han ikke ville gi Romas innbyggere det inntrykk av at han stakk av fra bombingene.

Da retten i Verona dømte hans svigersønn, Galeazzo Ciano, til døden, hadde han ikke mot til å vise barmhjertighet og redde ham, enda han forgudet sine barnbarn. Få dager senere tilkalte han presten som hadde tilbragt de siste timene hos de dødsdømte før eksekusjonen. Mussolini ville vite hvordan de siste timene hadde artet seg. Presten uttalte seg nådeløst og like opp i ansiktet på diktatoren: «De døde akkurat slik De ønsket!»

Men den engelske forfatteren trekker også frem det faktum at Mussolini aldri var grusom, men alltid opptrådte generøst, selv overfor sine fiender. Han var aldri hevngjerrig, ikke engang mot slutten av krigen da partisanene drev en stadig mer intens terror. Han ville ikke utgyde unødvendig blod.

Han var en selvlært mann, og hans medfødte intelligens satte ham i klasse høyt over samtidens politikere. Særlig viste han en slående evne når det gjaldt å gjøre de riktige sjakktrekkene, som kunne bringe ham til makten. Denne klarsyntheten forlot ham aldri — selv om han på høyden av sin makt nok ble noe vaklende, usikker på seg selv og ofte traff feilaktige avgjørelser. Han opplevde to store skuffelser: Mens han levde, ble han gjenstand for megen falsk berømmelse — og etter sin død for urettferdig fordømmelse.

Det har vært meget tale om de brevene som Churchill sendte til Mussolini etter krigsutbruddet. Da Mussolini var død gjorde Churchill alt som sto i hans makt for å få brevene tilbake. Forfatteren innrømmer at han — til tross for iherdig leting — aldri har funnet noen spor etter dem. Men han bekrefter at Churchill hadde stor respekt for Mussolini, og engang skal ha uttalt: «Hvis jeg hadde vært italiener, er jeg sikker på at jeg ville fulgt ham med sjel og sinn, fra begynnelsen til slutten».

NÅR BEGYNNER MOTSTANDSPLIKTEN?

Etter Pariser-kommunen er allting mulig over hele Europa, særlig fordi det overalt finnes gode, anstendige og liberale mennesker, som ikke helt nøyaktig er klar over hvor grensene for rett og urett går, og hvor motstands- og selvforsvarsplikten begynner.

Jacob Burckhardt.

Har De noen kjente som kunne tenkes å være interessert i å lese Folk og Land? Vi ekspederer gjerne et par

GRATIS PRØVEEKSEMPLARER

hvis De bare sender oss vedkommendes navn og adresse. Vennligst fyll ut:

Navn

Adresse

Resa i Øst-Tyskland

(Forts. fra side 5)

Som Hitler själv sagt: «Ett folk går aldrig under på grund av krig eller umbäranden. Nej ett folk går under först när dess blod uppblandas av främmande folk-raser».

Vilken stat i världen kan idag mera tävla om denne riktighet än Bundesrepubliken. Som norska vänner en gång i Folk og Land skrev, när de kom till Berlin (Väst) möttes de av mulatter som frågade på tyska: «är ni utlänningar».

«Vi kände oss faktisk i denna stund som mera tyskar, än dessa exempel på den djupaste förnedringen i Tysklands historia,» skrev norrmännen. Och jeg kan bara instämma i denna deras känsla.

Intrycket efter resan genom DDR är således: **TYSKLAND LEVER TROTS ALLT**

När man skådade de långa allerna av blommande fruktträd, som kantade vägarna, så förstod man, att dessa östtyskar tar vare på varje tumsbredd tysk mark för att leva vidare till trots att Polen har fått de bördigaste områden.

Och när man skådade stumparna av autostrader, rastställen, bensinstationer m.m. m.m. som måste varit moderniteter av **högsta slag under 1930-talet**, då fick man känslan, att här har en stor ideologi, en stor samhällssträvan lagt ner sin arbetstav.

Men till skillnad mot när man betraktar ruinorna efter den grekiska eller romerska kulturen får man inte känslan: «att detta var en gång».

Nej man övervåldigas av känslan; **DETTA KOMMER TILLBAKA! DET SOVER BARA SIN TÖRNROSA-SÖMN!**

Nye sammenstøt —

(Forts. fra side 5)

over hele verden var nasjonalsosialister samlet i hyldesten av den største leder vår rase har hatt.

Lysene ble slukket og fakler ble tent, og mens flammene kastet lange skygger opp over veggene, leste Lt. Homan, Lincoln Rockwells dedikasjon til Adolf Hitler i boken «This Time the World»:

Like spiritual giants before you — you were cursed and driven to death by spiritual pygmies for daring to stand up for a new and vital truth.

The Weltfeind cringes like the Devil at the sign of the cross. Your mighty spirit

«TOFOLDIG UNDERTRYKT»

Dette med å være undertrykt er visst blitt rene forretnings. Det fortelles at de greske oberstene ikke hadde hatt makten i mer enn noen få timer, før de første undertrykte og «torturerte» ankom til nabolandenes havner og flyplasser. Og slik arter det seg med usvikelig sikkerhet hver eneste gang demokratene er blitt kastet på dør noe sted. Dessuten er det penger og goodwill å tjene på slikt. Hvis man att-på til kan vise frem noen arr, blir man «persona very grata» nesten over alt i Vesten, hvor ingen for sitt bare liv tør nekte en noe som helst. Men som over alt ellers fører misbruk og overdrivelse til at selv gode «historier» profaneres og mister almen interesse. Sammen med sex & crime har vi nu fått så meget tortur og annen uhumskhet, at det er blitt nødvendig å forsterke medisinen for at vi skal reagere. Derfor har kringkastingen laget et program under tittelen «Vi ble tofoldig undertrykt», nemlig. De stakels hovedpersoner i dette dramaet var to farvede kvinner fra Guinea-Bissau og Sierra Leone i Afrika. Vi hadde nær sagt at deres beretning var like farverik — de var blitt undertrykt både av kolonistorene og av sine egne menn! Men nu har Norge tatt saken ---

STACHANOV PLUS VELLYST

På en fabrikk i nærheten av Hamburg har man virkelig satt fart i produksjonen. En listig fabrikkdireksjon har innført noe den kaller

has inspired millions with the Holy Truth.

From all over the earth, faintly at first, comes the sound of marching boots — louder and louder they grow! Listen! They are singing! «Die Fahne Hoch! Die Reichen fest geschlossen!»

Out of the mud and slime of lies, your holy, red white and black Swastika has been flung back into the skies... and we pledge you our lives, Adolf Hitler, that we shall not flag or fail until we shall have utterly destroyed the forces of Marxism and darkness. **HEIL HITLER!**

frukost-kabaret for personalitet. Høydepunktet i denne forestillingen er en praktfull, velskapt strip-tease-danserinne. Offisielt begynner ikke frokostpausen før ved middagstid, men det er tillatt for arbeiderne å innta plassene i kantinen tidligere, dersom de har fullført sine formiddagskvota. Dette privilegiet begunstiger selvsagt de dyktigste og raskeste arbeiderne, som derved får de beste plassene i kantinen. Fullt så begeistret er ikke de yngre, urutinerte karene — men det sies at de legger en sjelden lærelyst for dagen og kommer fort etter.

OGSÅ EN FORTIDSPENSJONERING

Sommerens sosiale karriere er det en av veteranene i Rådhusstrøkets «lette garde» som kan skilte med. De siste fire årene har hun trukket på strøket, og ellers forsokt det meste — fra forbedringsanstalter, fengsler, alkohol og narkotika. Men nu mottar hun kr. 900 i måneden i uførhetstrygd. I tillegg kommer en etterbetaling på kr. 12.000.

— Så heretter behøver jeg bare å trekke på gaten halvparten av hva jeg gjorde tidligere, er gatepikens glade kommentar. Hva var det han sang, Alf Prøysen? Var det ikke noe om at i Bakvendtland, der kan alt gå an...?

MARX-SPIST ESTABLISHMENT

Pax forlag tilstår åpent at de gjerne mottar offentlig støtte, og hvem ville ikke det? Men det innrømmer også at det er et stykke igjen innen det kan finansiere hele driften med statsstøtte, slik som tilfellet er med Det Norske Samlaget.

Blant de institusjoner etc. som bidrar til virksomheten med pengebidrag både til trykking og oversettelser, finner vi Norges Almenvitenskapelige Forskningsråd og Norsk Kulturråd. Det dreier seg om «betydelige beløp», leser vi i noen notiser, som

Etter dette hilste bankett-deltagerne med germansk hilsen mens partiets kampsang ble spilt.

Da sermonien var over ble det vist farvefilmer fra den siste partikongressen og kampene ved El Monte-hovedkvarteret i Los Angeles den 4. mars. Som en verdig avslutning på det hele ble Leni Riefenstahls berømte film fra 1934, «Viljens triumf», vist.

Pax forlag selv har sendt ut. «Vi ville bli forbauset om det fantes noe annet land i Vest-Europa der Stalin blir utgitt med støtte fra et offisielt oppnevnt «klassikerutvalg», heter det i notisen. Så sant som det er sagt. I følge Lenin skal jo kapitalistene selv selge det repet kommunistene skal henge dem i. Vi formoder det er nettopp dette man nu er i ferd med.

SKATT PÅ UNDERSKUDD?

Hvis man har penger i banken, og noen få slike mennesker finnes det vel enn tilbake, så vil de vite at de får en rente på f. eks. 4%. Samtidig vil de av den senere tids skattenekterdebatt ha sett at det årlige forlis på grunn av inflasjonen beløper seg til 8%. Et bankinnskudd er med andre ord en regelrett underskuddsforretning. Allikevel må man av sine 4% renter, som altså er en «negativ» inntekt, selvfølgelig betale skatt til regimet. Dette minner foruroligende om noe man i hårdere tider kalte «konfiskasjon» — hvilket oss bekjent ikke er tillatt ifølge Grunnloven. Det ville interessere oss å høre statens motargumenter i dette tilfellet, selv om de ingenlunde ville få oss til å la være å stemme på Anders Lange til høsten.

EN SKREMMENDE PRAKSIS

Argumentet kunne være erkentypisk for hvilken som helst norsk avisplante, men denne gangen fant vi altså utsagnet i «Süddeutsche Zeitung». Der anføres det som en viktig innvending mot den greske statssjef Papadopoulos at han «har latt alle viktige stillinger besettes med lojale folk». Du slette tid! Da må han jo være renspekka nazist! Enhver idiot vet da at man i monsterdemokratiet Norge og ellers i verden kun bruker folk som det enten «glipper» for eller som «lekker» så det er en fryd. Disse oberstene er sannelig til å få hodepine av.

FRA VÅR MUNTRE AVDELING

Riktignok er ikke Folk og Land et vittighetsblad, selv om det vel finnes folk med en så apart form for humor at de ler av oss. Likevel hender det at vi får lyst til å komme med en «god en», slik vi ofte finner dem i de mangeartede periodika, som så å si daglig dumper ned i vår postkasse. Dette er en

slik dag, og her er historier — Igår skjøt jeg en hare på 100 meter. — Det var en lang hare. — Jeg mener at jeg skjøt en hare med gevær på 100 meter! — Det var et langt gevær. — For f... jeg mener at jeg på 100 meter skjøt en hare med gevær. — Da var det sannelig flak at ikke haren traff deg først

MODERNE TIDER ELLER KULTURENS KRETSLØP

... fenomenet er dessverre ikke nytt i historien. Ta man det gamle Hellas fra begynnelsen til slutt, finner man i utviklingen av litteratur, skulptur og samfunn en klar gang fra hyldest av ideer til tro på individ — og til slutt dyrkelse av last. Beklager, men slik er det:

En kultur går i oppløsning ved å profanere seg selv — og derved bli sin egen parodi. Det groteske er at de samme kulturs Establisement (ikke bare borgerskapet, men ungdom og intellektuelle) begeistres av lasten oppløsende virkning og jublende deltar i skjendingen av sine egne verdier.

fra Farmand

NEO-PAGANISME

eller ny-hedendom, har idag en oppblomstringstid på Svalbard og Gaøya Island. Odin, Tor og Loke sitter atter i høysetet og de Islandske myndighetene har allerede godkjent de nye «religionen». En ung islending, Sveinbjørn Beirteinsson, er Islands første «allsjherjarode» på 950 år. Et tegn på en ny nordisk renessanse?

KLINKENDE KLART

Det er bedre med «White Power» enn «Black Out»!

(Lucifer)

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Abonnementspriser 1973:

Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,— pr. år, kr. 40,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo